

advokátu doručen byl dne 7. října 1925. Dovolání podáno bylo novým advokátem na poštu dne 21. října 1925, tedy vzhledem ku doručení odvolacího rozsudku dřívějšímu advokátu, ze dne 6. října 1925, patnáctého dne vzhledem ku doručení odvolacího rozsudku novému advokátu, dne 7. října 1925 vykonanému, čtrnáctého dne. Sluší tedy dovolání považovati za opožděné, neboť podle §u 505 druhý odstavec c. ř. s. trvá dovolací lhůta čtrnácte dní po doručení odvolacího nálezu a nemůže býti prodloužena. Poněvadž už první doručení, totiž dřívějšímu advokátu, bylo podle §u 90 a 93 prvý odstavec c. ř. s. pro dovolatele účinné, nemohla býti dovolací lhůta prodloužena okolností, že se dovolatel dal v rozepři zastupovati dvěma advokáty, a že při tom nový advokát, ač k tomu byl po zákonu povinen, nepočítal s možností dřívějšího doručení předchozímu, v místě své stolice sídlo majícímu advokátu. Bylo proto dovolání podáno patnáctého dne a proto jest opožděné. Podle §u 507 prvý odstavec c. ř. s. mají býti opožděná dovolání odmítnuta už soudem své stolice. Jelikož se tak nestalo ani u druhé stolice, zůstalo tak na dovolacím soudu.

Čís. 5632.

Pokud není nájemce oprávněn domáhati se na pronajímateli zrušení smlouvy (§ 1117 obč. zák.), ježto v najatých místnostech objevilo se množství myši a hmyzu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, Rv I 1981/25.)

Žaloba, již domáhal se nájemce obchodních místností na pronajímateli zrušení nájemní smlouvy, ježto nemůže obchodních místností používat k provozu lahůdkářského závodu pro množství myši, rusů a švábů v místnostech, byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pronajímatel jest sice podle §u 1098 obč. zák. povinen poskytovat nájemci smlouvené užívání nájemního předmětu, kterážto povinnost zahrnuje v sobě podle §u 1096 obč. zák. další jeho povinnost, aby odevzdal nájemci předmět v užitelném stavu a v tomto stavu jej udržoval. Ale z tohoto předpisu nemůže dovolatel v této rozepři pro sebe nic vytěžiti, když bylo zjištěno, že místnosti nebyly mu odevzdány ve stavu neužitelném, že zejména nebyly zamořeny množstvím myši, které se tam objevovaly jenom ojedinele, a množstvím hmyzu, švábů a rusů. Z povinností pronajímatelových, svrchu uvedených, nedá se odvoditi povinnost majitele domu, by nájemníku chytal myši, šváby a rasy, nýbrž musí si takové věci obstarati sám, neboť to dlužno považovati za součást čistoty a úklidu, zvláště když povaha živnosti vyžaduje takové čistoty a když nezachovávaní nezbytné čistoty způsobuje rozmnožení nepříjemné havěti. Proto odvolací soud poukázal právem k tomu, že

dovolatel nezapočal s užíváním pastí na myši v čas a hned, když se počaly objevovati stopy po myších, ale také správně odvodil ze svých zjištění, že se dovolatel nemůže odvolávat na předpis §u 1117 obč. zák., když se mu nepodařilo dokázat, že se místnosti, o které běží, dostaly do stavu jím líčeného, bez jeho vlastní viny.

Čís. 5633.

Odpůrčí nárok.

Na pohledávku odpůrčího věřitele nemůže odpůrce započítati svou pohledávku za dlužníkem.

Vzdání se dědictví není ještě samo o sobě odporovatelným, nýbrž jen za všeobecných podmínek, za jakých lze odporovati jiným právním jednáním vůbec.

Vzdání se dědictví na prospěch věřitele k vyrovnání dluhu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, Rv II 586/25.)

Žalobci domáhali se na Karlu S-ovi starším zjištění, že vzdání se Františka S-a (syna žalovaného) dědictví k jedné osmině pozůstalosti po jeho matce Barboře S-ové, jemu připadlé, ve prospěch žalovaného, se proti žalobcům prohlašuje ze bezúčinné, že žalovaný jest povinen trpěti, aby žalobcům z dědictví, připadlého Františku S-ovi po jeho matce Barboře S-ové k $\frac{1}{8}$, hledali uspokojení své pohledávky per 2.738 Kč s přísl. a aby vedli exekuci za tímto účelem na základě rozsudku na nárok Františka S-a vůči žalovanému na vydání $\frac{1}{8}$ pozůstalosti po Barboře S-ové a aby tento podíl eventuelně celou pozůstalost po Barboře S-ové přivedli k exekučnímu prodeji, eventuelně že žalovaný se může sprostí plnění ostatního žalobního nároku, složí-li do rukou žalobců 2738 Kč s přísl. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Oba nižší soudy zjistily na základě výpovědí svědků Františka S-a a Marie K-ové a údajů žalovaného jako strany, že František S. dlužil žalovanému přes 12.000 Kč a že ho žalovaný o zaplacení častěji upomínal, že na Františka S-a jako dědice po zemřelé jeho matce by připadl dle nového odhadu provedeného v tomto sporu, podíl 1.598 Kč, že však František S. se vzdal tohoto dědického podílu ve prospěch žalovaného za tím účelem, aby si jej odpočetl od své pohledávky za ním a že takto měla z části býti zapravena pohledávka žalovaného, že Marie K-ová hned po úmrtí matčině zajela do Vídně a tam s Františkem S-em vyjednávala. Odvolací soud spatřuje v tom dání na místě placení (§ 1414 obč. zák.) dle ujednání mezi Františkem S-em a žalovaným na základě plné moci, která, byvši původně nedostatečná, byla pak nahrazena ověřenou plnou mocí ze dne 27. října 1922 založenou ve spise pozůstalostním, a došel k přesvědčení, že toto ujednání o vzdání se dědického podílu ve prospěch žalovaného nebylo na straně Františka S-a bezúplatným. Uplatňující dovolací důvod dle čís. 4 §u 503 c. ř. s., napadají dovolatelé tento názor odvolacího soudu poukazující k tomu, že ani žalo-